

Τ' ἀσήμε και τὸ μάλαμμα, και τὰ σπαθιά ζωσμένα,  
Κ' ἐβγαίναν κ' ἐκουβέντιαζαν τῆς Ἐκκλησίας 'στὴν πόρτα·  
Κι' ὁ Κωσταντῆς τοὺς ἔλεγε, κι' ὁ Κωσταντῆς τοὺς λέγει·  
— «Τούτ' ἡ χαρὰ πῶχομε 'μεῖς, θεὸς νὰ μᾶς φέρῃ λύπη·  
Ἀπόψ' εἶδα 'στὸν ὕπνο μου, 'στὸν ὕπνο ποὺ 'κοιμούμουν,  
Κ' ἐκάηκε τὸ πόσι μου, κ' ἡ φοῦντα τοῦ σπαθιοῦ μου,  
Τὸ πόσι μου, ἡ γυναῖκα μου, τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ μου!  
Τούτ' ἡ χαρὰ πῶχομε 'μεῖς θεὸς νὰ μᾶς φέρῃ λύπη.»  
Τ' ἀκούει ὁ Παναγιώταρος, και τὸν τζακᾶν τὰ γέλοια·  
— «Τὶ λές, Κουμπάρε Κωσταντῆ, και σὺ Κολοκοτρῶνη;  
Ποτὲ δὲν ἐπατήθηκεν ὁ Πύργος τῆς Καστάνιας,  
Μάϊτε πρωτὰ, μάϊτε στερνὰ, μάϊτε τωρὰ πατιέται·  
Μὸν βγάλτε τὰ μπαϊράκια σας, και στήσετε 'στὸν Πύργο,  
Νὰ βλέπη ὁ Καπεντάνπασσας μὲ τοὺς Ἰαννιτζαράιους!»

## 144.

### ΑΛΙΦΑΡΜΑΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ. (α)

Σάββατο πλὴλ 'στὸν πόλεμο  
Μέσ' τὸ Μοναστηράκι,  
Βάστα μωρὲ Ἀλιφαρμάκι  
Μὲ τὸ Κολοκοτρωνάκι!  
Πέφτουν τὰ βόλια 'σὰ βροχῇ,  
Κολοκοτρῶνη Θεοδωρῆ,  
Πολεμοῦν και πολεμᾶνε,  
Και τοὺς Τούρκους τοὺς νικᾶνε.

(α) Τραγοῦδι χοροῦ, τοῦ ὁποῖου τοῦτο μόνον τὸ τεμάχιον εὑρομεν εἰς τὴν Αὐ-  
τοβιογραφίαν τοῦ Κολοκοτρῶνου. Ἀνάγεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς 18<sup>ης</sup> ἑκατονταετηρίδος.

